

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasilie cel Mare

Mă supun înaintea Tatălui și cobor pe pământ cuvânt în zi de praznic sfânt. Așezați-vă înaintea Mea voi, cei ce-Mi deschideți când bat ca să intru în carte cuvânt, căci Tatăl Mă trimite, nu de la Mine Însuși hotărâsc, nu de la Mine Însuși fac sau grăiesc, ci Tatăl Îmi dă ce să fac. Pun vlagă în voi ca să Mă țineți, căci trebuie să aveți putere pentru Mine, iar Eu pentru Tatăl. Ferice celor ce prețuiesc și ocrotesc coborârea Mea cea de azi și puterea cea pentru ea de pe pământ, căci trebuie putere și din cer și de pe pământ pentru ea, mări fiilor, și voi vedeți din plin aceasta!

O, este necredință multă, și aceasta este când omului îi lipsește întregimea credinței, nu numai când nu are deloc credință. E pretențios omul pentru credința lui în Dumnezeu, și, peste asta, credință și în acest cuvânt, care zidește omul. O, e pretențios și Dumnezeu când e vorba de credința în El a omului, iar cei ce au credință așa cum Îi face Domnului bine de la ei, aceia sunt cei ce n-au nevoie să depindă de ceva credința lor, ci numai de nevoia de Dumnezeu cu ei pe pământ și peste pământ și numai pentru ca să aibă cu ce-și hrăni sufletul lor cel credincios, căci sufletul trage cu Dumnezeu, de unde-și are obârșia, trage cu cerul din care este, chiar dacă omul își bate joc de suflet din pricina lipsei minții și a cumințeniei ei, căci mintea n-are astâmpăr și-și face de lucru, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul care este gazdă sufletului.

E praznic în cer între sfinți și între îngeri, iar puterile cerești țin totul, tot ce se petrece între cele din cer. Amintirea prunciei Mele este în ziua aceasta purtată de cei din cer, căci după ce a fost nașterea Mea așezată pe pământ, a fost apoi supunerea Mea sub rânduiala așezată de Dumnezeu în poporul lui Israel pentru tăierea împrejur în trup, și M-au supus părinții și M-au dat spre această supunere și s-a împlinit și această rânduială peste Mine, ca și toate celelalte pentru care venisem să Mă supun lor și să Mă arăt Om desăvârșit după toată orânduiala, căci Dumnezeu este Cel ce Se supune cu răbdare întru toate atunci când vine clipa ascultării, și iată, e praznic împărătesc pentru Împăratul Hristos, și va fi iarăși praznic pentru El, praznic împărătesc peste puține zile, și sunt zile împărătești aceste prăznuri și amintiri, și toate așează înaintea omului credința în Dumnezeu, Care S-a arătat și Și-a mărturisit dumnezeirea și adevărul ei, iar oamenii să creadă sau să nu creadă, și apoi să le dea Dumnezeu daruri celor ce cred, daruri de sus, credință, supunere, răbdare, iubire, nădejde și mai ales împlinirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă Domnul a făcut omul ca să-I fie Lui casă pe pământ.

Pun masă de cuvânt în zi de praznic sfânt, împărătesc, și sunt Împăratul și am cu Mine însoțitor aproape și sărbătorit lângă Mine pe arhiereul Vasilie, slujitor mare al credinței în Mine, în Împăratul lui, și grăim în ziua aceasta de pomenire împărătească și de sobor sfânt pentru arhiereul Meu între sfinți serbat și grăim despre credință.

O, nu-i trebuie omului nimic anume ca să creadă, nici semne și nici minuni și nici dovezi nu-i trebuie dacă vrea să creadă, ci numai să-și înțeleagă obârșia, dar nu cea învățată la școala învățaturii bolnave, ci obârșia lui din Dumnezeu, din omul cel zidit de Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie să aibă omul credință și să se înfioare crezând și auzind, ca să-Mi pot Eu găsi plăcerea în om, căci nu altfel ar fi să-și facă loc plăcerea Mea în om.

Iată, trebuie dragoste de Dumnezeu pentru ca să aibă omul credință, iar fără această dragoste nu este nimic omul, ci este o stârpitură și atât, și vai omului care crede pentru altceva în Dumnezeu! Nu se poate Dumnezeu înțelege cu omul care are nevoie de El pentru socotelile lui, și nu așa cum au avut sfinții cei statornici în iubire și în credință și în credincioșie. Darul frângerii inimii este cel mai lucrător dar pentru nedespărțirea de Dumnezeu a omului, iar cine nu are

acest dar, îi lipsește lui părtășia cu Domnul, căci cum ar putea o inimă nesupusă, nedoritoare de Dumnezeu facerii a toate să aibă lucrare și părtășie cu Făcătorul omului?

L-am așezat pe om pe pământ în mijlocul facerii Mele și a lui și dă omul să-i ajungă aceasta, și mintea lui se îngustă și pierde din ea pe Dumnezeu și rupe legătura cu cele de sus, și face omul această dovadă înaintea lui Dumnezeu și înaintea a tot ce este în cer.

O, arhiereule mare, suntem sărbătoriți alături în cer și pe pământ și avem de cuvântat peste oștire de pe pământ, căci suntem slujitori după rang la altar, și avem de împărțit duhul mărturisirii, pentru care suntem aleși de Tatăl. Împreună vom așeza păstorire peste cei de pe pământ, iar tu intră lângă Mine în lucru, și Tatăl să binecuvinteze intrarea Noastră și să aducă rod prin ea. Amin.

— O, Doamne, darul frângerii inimii este chiar darul recunoștinței înaintea lui Dumnezeu a omului, și darul îl mână pe om spre Făcătorul lui, spre iubirea cu care a făcut Dumnezeu lumea. Ne îndreptăm spre pământ și grăim oamenilor despre credință, căci credinței din om nu-i trebuie dovezi, nu împliniri, și nici răsplată nu-i trebuie, căci noi, cei ce ne-am sfințit pentru Dumnezeu, noi, cei ce toate le-am lucrat și le-am răbdad pentru Domnul, n-am avut credința ajutată de pe pământ, ci am avut darul frângerii inimii care trăiește, căci altfel cum și-ar sfinți inima trăirea ei?

O, noi am fost mereu îndurerați pe pământ și nu ne căutam prin credință fericirea, ci doar nedespărțirea de Tine, Doamne. O, cu greu crede omul pe cele ale lui Dumnezeu cu el, Doamne! O, ce jos sunt oamenii care cad de la credința lor în Dumnezeu, Doamne! O, ce să faci Tu, Doamne, cu așa credință? Tu i-ai muștrat pe ucenici când ai văzut ce așteaptă ei de la credința lor în Tine și i-ai învățat să fie mulțumiți pentru numele lor așezat lângă Tine, în cartea vieții, prin lucrarea Ta cu ei. Nici un sfânt nu s-a lepădat de Tine în încercări, în ispite, în prigoane furtunoase, iar cei ce s-au lepădat și au părăsit părtășia Ta cu ei aceia n-au fost sfinți, că sfânt nu omul este, ci inima lui cea credincioasă și statornică până dincolo de hotar, spre unde el își călăuzește mereu inima. Nu este sfânt în cer, credincios cu totul Ție și ca să se fi îndoit el pe pământ din pricinile ivite și să-și slăbească credința și alergarea lui spre Tine. Credința este un dar mare, și se dă acest dar celor ce pot pentru el, iar celor ce nu pot pentru el li se ia acest dar și se dă celui ce are încă, și așa este cu taina credinței, dar mintea omului îi orbește viața și mersul și ia omul din ea și se prăbușește prin ea și judecă cu ea după cum este și alege el să fie, căci mintea nu are astâmpăr și pune inima omului în robia ei, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul inimii care găzduiește sufletul.

Vai celui slab pentru credință! Acela își pregătește suferință și duh răătăcitor, căci omul nerecunoscător lui Dumnezeu are în firea lui semeția că este mare, de vreme ce nu este recunoscător cu lucrarea, nu numai cu vorba, și iată, e primejdie mare să creadă omul în vorbe și să-și facă rost de credință sau de necredință, ci trebuie să facă fapte de credință și dovada recunoștinței înăuntru și în afara lui, căci sunt mulți, mulți pe pământ care se iau după vorbe și nu după dovada credinței omului. Un slujitor al Domnului, ba și un credincios de rând trebuie să învețe cum să aibă și cum să-și păstreze sufletul în credință și cum să arate el apoi că are credință, iar aceasta nu se face prin vorbe, căci omul este iubitor de sine și-și face rost de supuși pentru mintea lui, ci se face prin lucrarea recunoștinței, pe care și-o arată omul înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, iar un așa om este supus, este mulțumit, este curat și împarte milă și întâietate la toată suflarea și este recunoscător pentru toată viața care este pe pământ peste făpturi.

O, iată, sfinții nu s-au lepădat de drumul cel anevoios spre Domnul în vreme de încercări și de ispite pentru îndoială peste ei, ci au rămas sub lucrarea recunoștinței și a răbdării și a mărturisirii prin acestea și nu s-au smuls și n-au fugit de pe cale pentru viața lor, și aceia sunt cei ce cred cu adevărat, și nu le trebuie lor împliniri sau alte dovezi pentru ca să-și păstreze credința spre care au fost aleși și s-au ales, ci luptă ei pentru toți cei păcătoși, ca să le descopere Domnul

și lor calea, adevărul și viața, chiar dacă viața sfinților a mai și schiopătat pe calea cea grea a sfințeniei și a părăsirii lumii pentru ca să fie ei numai ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, Doamne, le trebuie credință creștinilor. Ce bine ar fi să-și aplece ei capul și să caute pentru ei rostuirea cea bună a credinței lor! Te ține neputincios în el omul, o, Doamne, și de aceea este el neputincios. E diavolul pe pământ peste tot și stăpânește prin om facerea Ta și nu mai avem pe unde să călcăm pe loc ferit de diavol când ne lăsăm în jos spre oameni, iar creștinii trebuie să învețe să se ferească și ei așa cum ne ferim noi, căci lumea și locurile ei și înfățișarea ei sunt ispititoare toate, și se cunoaște peste creștini că așa este când ei se arată printre oameni, morți cu credința și cu frângerea inimii după Dumnezeu, Care ține viața pe pământ peste făpturi.

Eu în vremea mea de pe pământ am văzut diavolii și lucrarea lor din oameni și am stat în luptă cu ei îmbrăcat în haina harului coborât de Tine peste mine și am biruit mereu pe diavolul cel vrăjmaș omului și Ție, și am lucrat atât cât Tu ai voit să-mi dai. O, cine dintre creștini mai vrea să biruiască un diavol, măcar mintea lui, măcar dorințele lui, măcar nevegheea lui? Cine nu veghează cu Tine veghează singur, și acela este biruit de diavol și râde diavolul apoi și face valuri apoi. O, când vor vedea creștinii ce trebuie să însemni Tu în ei, numai atunci se vor rușina ei cu puținătatea lor din pricina minții lor, de care ei au ascultat pentru toate simțămintele lor, care nu înseamnă Dumnezeu în om!

O, e mult, e mult de plâns în cer, e mult de plâns pentru noi de la om, Doamne! Mai mult ca lacrima celor din cer, ce mai poate ajuta omul cel depărtat de Tine? Lumii Tu n-ai ce să-i mai faci, dar creștinii trebuie să învețe din toate câte vin spre ei și peste ei, din toate greșalele lor și din tulburările spre care diavolul cel viclean îi conduce pe ei, ca să știe ei apoi să aleagă supunere înaintea Ta și multă părtășie cu Tine în toată clipa, ca Tu să-i poți veghea.

Cei din porțile cuvântului Tău să-Ți vegheze mai mult lucrarea, Doamne, că pentru Tine le este ușor să vegheze, iar cei ce iubesc venirea Ta și prețuiesc părtășia lor cu Tine, să vegheze și ei, căci jugul Tău este ușor de dus, nu este ca al omului, și vai omului care-și face cătușе și jug și nu vrea să știe cât de ușor este jugul Tău!

Slavă îndelungii Tale răbdări, sub care diavolul se prăbușește mereu! O, de-ar putea și cei ce Te caută de Dumnezeu al lor, de-ar putea să ia și ei din pilda Ta! O, de-ar putea, Doamne, de-ar putea și ei, Doamne! Amin.

— Stau cu tine în sfat, arhieriele mare, că mare și sfânt a rămas numele tău între sfinții Mei. Da, este ușor pentru om purtarea jugului Meu, dar jugul Meu a fost supunerea și ascultarea și multa Mea umilință, pentru care nu-i trebuie omului putere, ci numai aplecare, numai jugul Meu lui. Vai omului îndărătnic! Acela dă să umble și la Duhul Meu, acela se lovește cu însăși mintea lui, iar nepăsarea cea pentru păcatele trecute nu-l mai lasă spre aplecare ca să intre el sub ocrotirea Mea prin aplecare, ocrotire care nu se dă omului dacă el nu se face mic înaintea Mea așa cum am stat Eu înaintea Tatălui și a omului mare pe pământ. O, ce-Mi trebuia Mie tăierea împrejur a trupului? I-a trebuit omului îndărătnic cu Dumnezeu, care avea să-și pună mintea la lucru pentru dovada îndumnezeirii Mele și a omului cel adevărat în ființa Mea. M-am supus, și am împlinit prin supunere toate câte ele M-au supus, și jugul acesta Mi-a fost ușor.

O, uită-te la Mine, omule credincios și rușinează-te de puțină ta aplecare, de slaba ta părtășie cu Dumnezeu-Omul, Care S-a arătat în calea ta ca să înveți de la El și nu de la om, căci omul este înșelător, dacă nu azi, mâine este așa cel ce se bizuie pe sine crezând că pe Mine se bizuie cu felul lui credincios.

Am stat în porți și am lăsat cuvântul Meu și cuvântul arhierelui Vasilie, care s-a luptat cu diavolii și i-a biruit în el și în cei cuprinși de diavol. O, popor de peste tot, care știi de acest cuvânt al Meu cu care-L zidesc pe Dumnezeu în om, o, fiilor, feriți-vă să vă lăsați umiliți de diavolul înaintea Mea, căci el nu se rușinează să vă umilească pe voi înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta nu puteți învăța fără învățător mereu și fără voința de a asculta cu supunere toate pov-

ețele sfinte și nu cu duh răzvrătitor sau răstălmăcitor, ci cu credință și cu cumințenie, căci semeția este diavol și se cunoaște rodul lucrării ei în om, și nu este ea să nu-l descopere pe omul care stă sub jugul ei cel încâlcit pentru mintea omului puțin veghetor împotriva diavolului viclean.

Cobor din cer cuvânt mult, și Mi-e dor să se suie la Dumnezeu bucurii și minuni și oameni-minuni, zidiți din cuvântul Meu, din învățătura Mea, iar dacă n-am această împlinire de la cei ce-Mi aud cuvântul, plâng.

Acum binecuvintez iarăși pasul și calea poporului de peste tot, care se grăbește spre praznicul de Bobotează aici, în grădinile alese Mie aici, la sfârșit de timp. Lucrarea îngerilor este trimisă înaintea lor și toate prin îngeri se lucrează dinspre cer spre pământ, și tot așa și dinspre pământ spre cer, căci aceasta este lucrarea lumii îngerilor. Cu pace ne vom întâlni aici și vom cânta cântarea Bobotezei și ne vom da unii altora, unii în alții loc și Tatălui toți ne vom închina.

Putere cobor, pentru ca să Mă întâmpine ea în porți și ca să Mă las pe masă cuvânt în zi de Bobotează sfântă și să petrec în zi de praznic sfânt în dragostea celor ce vin, iar ei în dragostea Mea să petreacă. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2013